

FÜZESI MAGDA

REGE AZ
ÉGIG ÉRŐ FÁRÓL

*Pár nappal a diktátum után
világgá ment a döbönt nemzet.
Megtörve, megalázva,
mentek, mentek lesütött szemmel.
És akkor Mátyás, a Jégtörő
Isten erdejébe barangolván
találkozott a csüggedt magyarsággal.
Mátyás, Mátyás, szóltak a vándorlónak,
itt ez az égig érő fa,
menj fel Istenhez,
adj számot sorsunkról,
tegyen igazságot,
hiszen meg van írva:
Ha minket elfű az idők zivatarja,
nem lesz az Istennek soha több magyarja.
Mátyás csak nézte a kesergő népet,
de aztán odament az égig érő fához
és lassan kezdett felmászni a törzsén.
Magasabbra, magasabbra,
kiabálták a magyarok,
így nem hallja az Isten.
Jégtörő Mátyás magasabbra mászott,
de újra csak ezt hallotta:
magasabbra, magasabbra,
így nem hallja az Isten.
Mikor már ott állt
a mennyek kapujában,
megszólitotta a Teremtőt:
Uram, a magyarok búslakodnak
rengeteg erdőben,
kifosztották, megalázták,
ebek harmincadjára
vetették országukat,*

*kérnek, tegyél igazságot.
Az Isten kinézett az ablakon,
látta a csüggedt emberhadat,
és elszomorodott:
Jó dolgukban felém se néztek,
most bezzeg várják,
hogy rájuk vessem tekintetemet...
Mátyásnak meg ezt felelte:
Kevélyek voltak a magyarok, magabizók.
Kis országokat látok odalent a földön,
Magyarhon is az én birodalmam.
Megtartom e népet,
mert tényleg meg van írva,
ha elfújja őket az idők zivatarja,
nem lesz soha több magyarom.
Mátyás pedig lemászott a fáról,
elmondta, mit üzent az Isten.
A vének közül valaki megszólalt:
Hát most ezzel menjünk haza?
De azért illendően megköszönték,
hogy szólt az érdekükben.
Tamási Áron még könyvet is írt neki,
hogy ne unatkozzon a zöld fenyvesekben.*